

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

1000 София,
ул. Съборна, 9

Администрация. тел./факс 980-76-32

ПРОЕКТ!

ДО КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

на Висшия съдебен съвет
София, ул. "Съборна" № 9
по основателността на к.д. № 5/2007г.

Във връзка с изпратеното ни определение на Конституционния съд от 19.06.2007г. по горепосоченото дело, с което се допуска до разглеждане по същество искането на Главния прокурор на Република България за тълкуване на обхвата и съдържанието на правомощието на Министъра на правосъдието по чл.130а, т.2 от Конституцията на Република България /КРБ/ изразяваме следното становище по същество:

Цитираното искане за тълкуване от КС е направено въз основа на конституционно определената в чл.150, ал.1 от КРБ възможност за сезиране на Конституционния съд /КС/ от Главния прокурор и съобразно правомощията на КС, визирани в разпоредбата на чл.149, ал.1, т.1. от КРБ.

Съдържателният анализ на разпоредбата на чл.130а, т.2 от КРБ съдържа неяснота по отношение на нейния обхват. Поради нееднозначното тълкуване на израза "управление на имуществото на съдебната власт" / и в по-разширения и в по-стеснения му вариант /, залегнал в посочената разпоредбата на КРБ, той предизвиква затруднение при осъществяване на правомощията на Висшия съдебен съвет /ВСС/ и органите на съдебната власт от същите и неговото тълкуване от Конституционния съд е не само желателно, но и наложително.

От една страна независимостта на всеки орган или институция – в длучая ВСС- предполага организационна / арг.чл.чл.130 и 131 от КРБ и решение № 7 по к.д № 6/2006г./ и финансова / решение № 4 по к.д.4/2004г./ независимост, / включваща освен конституционно регламентирания му самостоятелен бюджет / чл.117, ал.ал.2 и 3 от КРБ, така също и правото на управление на имуществото /, целяща да осигури изпълнението на вменените му с Конституцията и закона правомощия. От друга страна тази независимост се характеризира и с независимост при формирането и реализирането на собствена политика на управление и вземане на решения / чл.117, ал. 2 от КРБ /.

ВСС е висшия административен орган за ръководство на съдебната власт. Статутът и правомощията му са конституционно определени и законово конкретизирани. От това следва, че тяхното осъществяване следва да е конституционно и законово гарантирано.

С измененията на КРБ от 2006г./ ДВ, бр.27 / и по-конкретно със създаването на новата разпоредба на чл.130а, конституционната независимост на съдебната власт бе накърнена. Отнети бяха едни от най-важните й правомощия, свързани с нейното съществуване и функциониране: правото да съставя собствения си бюджет и правото да управлява имуществото на собствената си система.

В законодателството липсва обща легална дефиниция на понятието “имущество”. Вместо имущество, в законодателството се използват понятията недвижими имоти, вещи и права на собственост върху движими и недвижими / права на интелектуална собственост/ вещи. Понятието се използва рядко в законодателството и обикновено в контекста на конкретен /по-тесен/ смисъл в различни закони. Най-пълно е понятието “имущество” в специалния Закон за имуществото на БКП,БЗНС, ДКМС, Съюза на активните борци против фашизма и капитализма и БПС /ДВ, бр.105/1991г./ То включва: **“ недвижими имоти и вещни права върху тях, движими вещи, ценни книжа, парични средства и вземания, дялово участие в търговски дружества, вноски в сдружения с нестопанска цел, както и всички други права и обекти, които представляват имуществото на юридическото лице и приращенията към тях.”**

Очевидно, че тълкуван в по-широк смисъл на понятието “имущество”, неговото управление от Министъра на правосъдието нарушава независимостта на съдебната власт, води до затруднения при осъществяване на правомощията на ВСС и органите на съдебната власт от същите, до риск от създаване на конфликт на интереси между съдебната и изпълнителната власт и непреодолимо безредие както в съдебната система, така и в Министерство на правосъдието. Поради това, считаме, че обхвата и съдържанието на правомощието на Министъра на правосъдието да

управлява имуществото на съдебната власт, следва да се тълкува ограничително, в смисъл, че това правомощие предвижда право на упражняване на правото на собственост върху недвижимите имоти на съдебната власт, които представляват публична държавна собственост. Същата се предоставя от МС / чл.15, ал.2 от ЗДС /, а управлението и разпореждането с нея е предоставено на министъра на регионалното развитие и благоустройство / чл.66 от ЗДС/, а в разглеждания случай – Министъра на правосъдието.

Ето защо и въз основа на гореизложеното, изразяваме становище, че искането на Главния прокурор за ограничителното тълкуване на обхвата и съдържанието на правомощието на Министъра на правосъдието по чл.130а, т.2 от Конституцията на Република България да управлява имуществото на съдебната власт е основателно и молим да постановите решение с което да го уважите.

Забележка: Изложението следва структурата и аргументацията на искането на Главния прокурор.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩ ВСС: